

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

kRiStdimo

Do të parapëlqejja të mos flisja për punët e mia, sepse nuk di si të shprehem me fjalë (të dija të shkruaja", thotë Edward Hooper", nuk do merresha me pikurë). Të njohësh veten është gjëja më e vështirë dhe thuajse e pamundur, prandaj nuk e mendoj aspak atë që do të pikturoj. Shpesh shfrytëzoj një njollë të bërë intuitivisht që përmban në vetvete diçka të çuditshme, jashtë arsyes dhe mundohem ta zhvilloj më tej. Në prekjen e fundme kuadri duhet të krijohet vetë, unë vetëm duhet ta finalizoj! Ajo që më argëton më shumë është mënyra se si i jap formë jete diçkaje që krijohet spontanisht pa e menduar. Kjo prekje finale përmban në vetvete një energji të brendshme që më shumë më relakson. Është kjo energji relaksuese që më shtyn të pikturoj. Dhe kështu thjesht pikturoj, pa u menduar shumë. Nëse "mendimi" merr përparësi, e shkatërroj atë që kam bërë dhe rifilloj nga e para, duke ruajtur ato gjurmë që i kanë "shpëtuar mendimit". Fundja arti nuk lind nga arsyeja, por nga "marria". Atë ti nuk e zotëron dot, ajo të drejton ty. Duke e lënë atë të dalë jashtë teje dhe të të drejtojë, është më e mira që mund të bësh. Ajo vjen pa të lajmëruar, aftësia jote është ta pikasësh kur të vjen e ta lesh të lirë. Shpesh "mendimi" është më i lehtë për t'u kuptuar, prandaj jemi të prirur drejt tij dhe shpesh nuk e kuptojmë që kemi shkatërruar krijimin tonë!

Foggia 2000

.....që pas 2000 se çkam pasur një dëshirë të bëja një pikurë mbi të cilën çfare do "aksidenti" të ndodhte jo vetëm të mos ndikonte në të përgjithshmen, por përkundrazi të shtonte praninë e " marrëzisë" mbi të. Dhe në mjaft punë në fakt, nëse dikush zhgarravit me stilo-laps apo guas i derdhet vaji mbi të, nuk është se ndryshon gjë, në ndonjë rast mund edhe të ndikojë për më mirë.

Tiranë 2024

I would prefer not to talk about my work because I am not really good at putting words together. As Edward Hopper said, "If I knew how to write, I wouldn't be a painter." Knowing oneself is the most difficult thing, almost impossible. That is why I rarely linger on the meaning of what I paint. Instead, my process often begins with intuition, with a single spot on the canvas. A spot that contains within itself something mysterious, beyond reason, which I then further develop. With each brushstroke, the painting seems to come to life on its own. What captivates me most is the act of creation itself: bringing order to chaos and giving shape to something not by thought, but by instinct. This energy, this surrender, is the true drive of my art. I paint with little calculation. When thought takes the lead, it forces me to begin again, salvaging only the fragments untouched by logic. Art doesn't emerge from careful reasoning, but from a kind of beautiful madness—a force that cannot be possessed, only followed. It arrives with no warning; I simply recognize its presence and set it free. Thinking may offer clarity, but it often comes at the cost of authenticity. In trying to understand, we risk ruining what was already whole.

Foggia, Italy - 2000

Since the distant year of 2000, I've entertained a foolish desire: to create a painting so resilient that no accident could diminish it. On the contrary, every mishap—a scratch, a stray pen mark, a splash of cooking oil from your wife—would not mar the work but enhance its spirit, adding to its wildness. Maybe even perfecting it.

Tirana, Albania - 2024

kRiStimo

Kur njeriu i dashur largohet nga kjo jetë, hyn brenda teje si një shpirt endacak në kërkim të një trupi. Një prezencë e heshtur që qëndron tek ti, e zhveshur nga jeta, duke ruajtur imazhin e saj tejdukshëmrisht të lodhur, derisa edhe ti vetë shndërrohesh në një endacak në kërkim të strehës. Ti mbart kudo zbrazëtinë e tij rënduese derisa një ditë, i cflitur, çlirohesh më në fund prej saj e kthehesh edhe vetë në zbrazëti. Ky shpirt largohet prej teje dhe fillon rrugëtimin drejt pafundësisë, duke u kthyer në materie të heshtur: një gjethe, një lëvozhgë, një skelet gaforreje apo një patate në dukje e pavlerë. Cikli i natyrës. Figurat e mia janë reflektime të atyre shpirtave të dashur. Ato nuk kanë as mish, as gjak, as aromë; fytyrat e tyre të përhumura e iluzore, si nën vellon e mjegullës Angleze.

Tiranë 2021

The moment the beloved one departs from this world, they inhabit you like a wandering soul seeking a vessel. A silent presence, stripped of life, dwells within you holding onto its weary and translucent image, until you yourself become a wanderer in search of refuge. You carry this weighing emptiness everywhere, until one day, exhausted by it, you finally set yourself free and become that same void. This soul departs from you and embarks on its journey towards eternity, while transforming into silent matter: a leaf, a shell, a skeleton of a crab or a humble potato. The circle of life. My images are reflections of those beloved souls. They have no flesh, no blood, no scent; their faces as veiled and elusive as the English fog.

Tirana, Albania - 2021

kristdimo.com

kRISTdimo